

ΟΙ ΟΥΝΙΤΕΣ ΤΗΣ ΟΥΚΡΑΝΙΑΣ

ΚΑΙ Η « ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ »

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και των Παραθρησκειών της
Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς

Και άλλες φορές στο παρελθόν αναφερθήκαμε στην εισβολή και την πλήρη σχεδόν επικράτηση και κυριαρχία της παναιρέσεως του Οικουμενισμού μέσα στο χώρο της ακαδημαϊκής θεολογίας και ιδιαιτέρως στις Θεολογικές μας Σχολές. Το καρκίνωμα αυτής της φοβερής πολυαιρέσεως, της μεγαλύτερης όλων εποχών, έχει κατορθώσει δυστυχώς να διαβρώσει και να αλώσει τις συνειδήσεις της συντριπτικής πλειοψηφίας των ακαδημαϊκών διδασκάλων, όπως αυτό τουλάχιστον αποδεικνύεται από την ίδρυση Κατευθύνσεως Ισλαμικών Σπουδών στη Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ, από τα κατά καιρούς από τις Σχολές αυτές διοργανούμενα Συνέδρια και Ημερίδες, αλλά και από άρθρα και δημοσιεύσεις καθηγητών και μη.

Ιδιαίτερα μετά την «**Σύνοδο**» της Κρήτης, στην οποία ως γνωστόν, αντί καταδίκης, εθριάμβευσε η παναίρεση, σχεδόν σύσσωμος ο θεολογικός κόσμος της χώρας έχει συστρατευθεί στο άρμα του Διασχιριστιανικού και Διαθρησκειακού Οικουμενισμού και αγωνίζεται ακάθεκτος, με όλες του τις δυνάμεις, με περισσότερη ορμή τώρα και ζήλο, («ου κατ' επί-

γνωσιν» βέβαια), στην προώθηση των στόχων του, στην επανένωση σε πρώτη φάση, του κατακερματισμένου χριστιανικού κόσμου με την Ορθόδοξη Εκκλησία, χωρίς όμως την μετάνοια των αιρετικών ετεροδόξων και παρά τις υπάρχουσες δογματικές διαφορές. Και σε δεύτερη φάση στο συγκερασμό του Χριστιανισμού με όλες τις άλλες θρησκείες. Φυσικά δεν πρόκειται για επιδίωξη πραγματικής ενώσεως, ενώσεως εν τη αληθεία, σύμφωνα με την πατερική μας Παράδοση, αλλά περί ενώσεως αληθείας και ψεύδους. Περί συγκολλήσεως ετεροκλήτων στοιχείων, η οποία θα προέλθει ύστερα από συμβιβασμούς και **«επανερμηνείες»** των πλανών των ετεροδόξων, αλλά και με καινοφανείς ερμηνείες βιβλικών χωρίων, που οδηγούν σε αστήρικτα συμπεράσματα, μη μαρτυρούμενα από τους αγίους Πατέρες μας.

Μια τέτοια περίπτωση ακαδημαϊκού θεολόγου σίγουρα αποτελεί και ο ομότιμος καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Αθηνών, **κ. Παναγιώτης Μπούμης**, ο οποίος εμφανίζεται θερμός θιασώτης του συγκρητισμού, όπως τουλάχιστον αποδεικνύεται από τα γραπτά και δημοσιεύσεις του, μέσω των οποίων προσπαθεί να **«αποδείξει»** ότι ο Παπισμός δεν είναι αίρεση, αλλά Εκκλησία. Ένα πρόσφατο άρθρο του, που είδε το φως της δημοσιότητας, μαρτυρεί του λόγου το αληθές. Έχει δημοσιευθεί στο ιστολόγιο **«Ρομφαία»** (18-6-2019), με τίτλο: **«Οι δε Ουκρανοί ουνίτες, τι;»**, με υπότιτλο **«Και η μεγάλη υπέρβαση»**, είναι δε συνέχεια ενός προηγούμενου με τίτλο **«Ο ουκρανικός δε λαός, τι;»** και με υπότιτλο **«Το μήνυμα των Αποστόλων»**. Στις γραμμές που ακολουθούν θα σχολιάσουμε με τη Χάρη του Θεού το εν λόγω άρθρο, αφ' ενός μεν προς ανατροπή της πλάνης και αφ' ετέρου προς επαγρύπνηση και προφύλαξη του πιστού λαού του Θεού.

Ο αρθογράφος παίρνοντας αφορμή από την τραγική εκκλησιαστική κατάσταση στην Ουκρανία, ορθά επισημαίνει κατ' αρχήν, ότι **«θα πρέπει οπωσδήποτε μία γενική Σύνοδος, (της Ορθοδοξίας), να επιληφθεί του θέματος»**. Και ενώ περιμέναμε στη συνέχεια να τεκμηριώσει την θέση του αυτή, (η οποία μάλιστα είναι θέση όλων των Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, ως η μόνη ενδεδειγμένη λύση για την υπέρβαση του ουκρανικού προβλήματος), και να στηλιτεύσει, (με το κύρος μάλιστα του καθηγητού του Κανονικού Δικαίου) την κατάφορη παραβίαση των Ιερών Κανόνων στην χορήγηση του Αυτοκεφάλου στους αμετανόητους σχισματικούς του Κιέβου, προσπαθεί κατά παράδοξο τρόπο, να στρέψει την προβληματική του θέματος προς άλλη κατεύθυνση. Δεν τολμάει, ούτε καν διανοείται, να βάλει τον **«δάκτυλον εις τον τύπον των ήλων»** και να ερευνήσει, ποιό

ευθύνονται γι' αυτή την πανορθόδοξων διαστάσεων διακοπή της εκκλησιαστική κοινωνία, που προκάλεσε ζημιά στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Διότι φυσικά το φοβερό αυτό γεγονός, το οποίο κατά τον άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, δεν ξεπλένεται ούτε με το αίμα του μαρτυρίου, δεν ήρθε ουρανοκατέβατο. Κάποιοι το προκάλεσαν και είναι υπόλογοι ενώπιον του πληρώματος της Εκκλησίας και ενώπιον του Θεού. Δεν ξέρει τι να πει ο κ. καθηγητής και πως να δικαιολογήσει τον αμείλικτο και ανελέητο διωγμό, που ξέσπασε στην Ουκρανία, μετά την απόδοση Αυτοκεφαλίας, με τους ουνίτες και τους σχισματικούς να επιδίδονται σε πρωτοφανείς θηριωδίες, αρπαγές και βανδαλισμούς εναντίον των πιστών της κανονικής υπό τον Μητροπολίτη κ. Ονούφριο Εκκλησίας. Όλα αυτά τα προσπερνάει με αδιαφορία. Δεν τον ενδιαφέρουν. Άλλο είναι εκείνο που τον απασχολεί: Τι θα γίνει με τους ουνίτες της Ουκρανίας και πως αυτοί θα ενσωματωθούν στην Ορθόδοξη Εκκλησία! Και στη συνέχεια, πως θα επιτευχθεί η ένωση με τους παπικούς! Γράφει: **«Και αυτό, [το θέμα δηλαδή της εντάξεως των ουνιτών στην Ορθοδοξία], είναι απαραίτητο, [να πράξει η Πανορθόδοξη Σύνοδος], πολύ περισσότερο, αν πολλοί από αυτούς, [τους ουνιτες], επιθυμούν την ένταξή τους και την ενσωμάτωσή τους στην Ορθόδοξη κανονική Εκκλησία της Ουκρανίας. Με αφορμή μάλιστα το τοπικό εκκλησιαστικό πρόβλημα της Ουκρανίας για την Ορθόδοξη Εκκλησία μπορεί μία Πανορθόδοξη Σύνοδος (έστω κατ' αρχάς των εξουσιοδοτημένων προκαθημένων αυτής) να λύσει και άλλα γενικότερα ζητήματα της Ορθοδοξίας».**

Ρωτάμε τον κ. Καθηγητή: **Γνωρίζει τι εστί ουνία;** Έχει μελετήσει καθόλου από την εκκλησιαστική μας ιστορία, ποια ήταν η από της ιδρύσεώς της, (τον 12ον αιώνα), μέχρι σήμερα προσηλυτιστική δράση της στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και ποιες δόλιες και πονηρές μεθοδεύσεις χρησιμοποίησε και χρησιμοποιεί, για να εξαπατήσει τους Ορθοδόξους; Γνωρίζει την πλειάδα των ιερομαρτύρων, που κοσμούν τον ουρανό της Εκκλησίας, των τελειωθέντων υπό των ουνιτών; Έχει άραγε συνειδητοποιήσει ότι οι προβατόσχημοι αυτοί λύκοι, αείποτε υπήρξαν η **«πέμπτη φάλαγγα του Παπισμού»**, το πιο επίλεκτο και καλά εκπαιδευμένο τάγμα του στην καρδιά της Ορθοδοξίας με στοχευμένο σκοπό και δράση; Έχει άραγε υπ' όψη του ποίους φοβερούς διωγμούς εξαπέλυσαν και ποίου μεγέθους διαχρονικά εγκλήματα διέπραξαν εις βάρος των Ορθοδόξων; Άκουσε άραγε ποτέ για την γενοκτονία των Σέρβων Ορθοδόξων αδελφών μας κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, όπου σφαγιάστηκαν 880.000 Σέρβοι από τους από τους Κροάτες ουνίτες; Πι-

στεύει λοιπόν πραγματικά, ότι οι φανατικά προσηλωμένοι στον Παπισμό και με στοχευμένο σκοπό και δράση ουνίτες είναι δυνατόν να απαρνηθούν τον Παπισμό και να ασπασθούν την Ορθοδοξία; Εμείς τουλάχιστον δεν το πιστεύουμε! Και, εν πάσει περιπτώσει, έχει να μας υποδείξει παλαιότερα, ή και πρόσφατα παραδείγματα ουνιτών, που ασπασθηκαν την Ορθοδοξία; Δεν υπάρχει δυστυχώς ούτε μια περίπτωση. Άρα λοιπόν όλη η περί δήθεν **«ενσωματώσεως των ουνιτών»** στην Ορθοδοξία φιλολογία δεν είναι τίποτε άλλο από μια **αερολογία**, ένας κούφιος βερμπαλισμός. Σε ποιους κόσμους ζει ο κ. καθηγητής;

Δεν είναι όμως μόνο η ιδεοληψία με τους ουνίτες, που κατατρώχει τη σκέψη του. Είναι και μια άλλη, πολύ μεγαλύτερη. Είναι το θέμα της **«πληρέστερης» ενώσεως με τους Ρωμαιοκαθολικούς**, τους οποίους παντού, από την αρχή ως το τέλος, ονομάζει **«Εκκλησία»** και μάλιστα όπως θα δούμε παρά κάτω **«εκλεκτή»**, επινοώντας αυτή τη φορά μια περίεργη και καινοφανή ερμηνεία στις Β΄ και Γ΄ Καθολικές Επιστολές του Ευαγγελιστού Ιωάννου. Γράφει: **«Όπως επίσης μπορεί να θέσει, [η Πανορθόδοξη Σύνοδος], επί τάπητος και το ακόμη γενικότερο θέμα της πληρέστερης ενότητας της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας με την Ορθόδοξη Εκκλησία, το οποίο ήδη υπολανθάνει»**. Φοβούμεθα ότι και πάλι ζει εκτός πραγματικότητας ο κ. καθηγητής. Δεν γνωρίζει άραγε, ότι ο παν. Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος αρνείται να συγκαλέσει Πανορθόδοξη Σύνοδο, παρ όλο που όλες οι Αυτοκέφαλες Εκκλησίες επισημαίνουν την αναγκαιότητά της; Αυτό σημαίνει ότι, (προς το παρόν τουλάχιστον), η αποκατάσταση της ενδοορθόδοξου ενότητας φαίνεται ανθρωπίνως αδύνατη. Πως λοιπόν μπορούμε να μιλάμε για αποκατάσταση ενότητας με τους παπικούς, καθ' όν χρόνον ούτε καν η αποκατάσταση της ενδοορθόδοξου ενότητας έχει επιτευχθεί; Πως μπορούμε να σκεπτόμεθα τους ουνίτες της Ουκρανίας, καθ' όν χρόνον, (σ' αυτή τουλάχιστον τη χρονική συγκυρία), το πρώτο και σπουδαιότερο, το πρώτο και αναγκαιότερο έργο και καθήκον της Εκκλησίας μας δεν είναι το πως θα **«ενσωματώσουμε»** τους ουνίτες, αλλά το πως θα κλείσουμε την φοβερή αυτή πληγή της διακοπής της εκκλησιαστικής κοινωνίας, που δημιουργήθηκε, (ως μη ώφειλε βέβαια), στους κόλπους της Εκκλησίας μας; Η κοινή λογική αυτό υπαγορεύει: Πρώτα τακτοποιούμε τα του οίκου μας και έπειτα σκεπτόμεθα, πως θα αντιμετωπίσουμε αυτά που είναι έξω από τον οίκο μας.

Δυστυχώς η λανθασμένη θεώρηση του κ. καθηγητή δεν σταματάει μεχρις εδώ. Παρά κάτω μας περιγράφει, **πως ο ίδιος φαντάζεται, ότι θα μπορούσε να γίνει η ένωση με τους παπικούς!** Γράφει: **«Φυσικά στην**

περίπτωση της επανενώσεως Ανατολικής και Δυτικής Εκκλησίας το θέμα, (γράφει• το θαύμα), θα πρέπει να αντιμετωπιστεί ειδικώς κατόπιν συμφωνιών μεταξύ τους. Ίσως θα αρκεί μόνο μία ειδική κοινή, αρχιερατική ακολουθία-λειτουργία των εκατέρωθεν προκαθημένων, όπου θα γίνει και μία επίσημη ομολογία συμφωνίας και επιλύσεως των δύο ουσιαστικών-βασικών διαφορών, δηλαδή του Filioque και του πρωτείου εξουσίας (αλαθήτου)». Τη συνταγή της ενώσεως τη βρήκε ο κ. καθηγητής! Οι δήθεν, γι' αυτόν, δογματικές πλάνες του Παπισμού τελικά ήταν απλές παρεξηγήσεις του παρελθόντος! Το μεν Filioque ήταν «**μεταφραστικό λάθος**», το δε πρωτείο εξουσίας, (αλαθήτου), μπορεί να επιλυθεί, αν δεχθούμε ότι το πρωτείο δεν προέρχεται άμεσα από τον Πάπα, αλλά έμμεσα, μέσω δηλαδή της Οικουμενικής Συνόδου. Οι άγιοι Πατέρες της Η' Οικουμενικής Συνόδου, (879-880), οι οποίοι θεώρησαν το Filioque ως αιρετική και κακόδοξη διδασκαλία, πλανήθηκαν, όπως προκύπτει από την θέση του κ. καθηγητή, ο οποίος διορθώνοντας αυτούς, αποφαίνεται ότι το Filioque ήταν «**μεταφραστικό λάθος**»! Αρκεί λοιπόν τώρα να γίνουν κάποιες «**συμφωνίες**» εκατέρωθεν και στη συνέχεια «**μία ειδική κοινή, αρχιερατική ακολουθία-λειτουργία των εκατέρωθεν προκαθημένων, όπου θα γίνει και μία επίσημη ομολογία συμφωνίας και επιλύσεως των δύο ουσιαστικών-βασικών διαφορών, δηλαδή του Filioque και του πρωτείου εξουσίας (αλαθήτου)**». Και ω του θαύματος! Η πολυπόθητη ενότητα Ανατολής και Δύσεως είναι πλέον γεγονός! Όλες οι υπόλοιπες, (δεκάδες), πλάνες του Παπισμού αυτόματα εξαφανίστηκαν! Τι κρίμα που δεν εφάρμοσαν αυτή τη θαυματουργική συνταγή οι εκατέρωθεν διαλεγόμενοι, Παπικοί και Ορθόδοξοι, και παιδεύονται άσκοπα επί 39 χρόνια τώρα μέσω του Διαχριστιανικού Διαλόγου να επιτύχουν την ένωση!!! Τι άλλο μένει τώρα να ρυθμιστεί; Το αν θα γίνει η ένωση με τους παπικούς διά μέσου της κρίσεως των με το άγιο Μύρο, ή χωρίς αυτό. Αλλά και αυτό το θέμα το έχει επιλύσει ο κ. καθηγητής. Γράφει: «**Και αν για την περίπτωση της εισδοχής μόνον των Ουκρανών χρειάζεται, είναι απαραίτητη, η χρήση τους με το άγιο μύρο, ωστόσο για μια φανερό-ολοκληρωμένη ενότητα του συνόλου της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας με την Ορθόδοξη ίσως δεν είναι απαραίτητο ούτε αυτό (αυτή η κρίση)**».

Μακάρι οι σκέψεις του κ. καθηγητή να τερματιζόταν μέχρι εδώ. Δυστυχώς έχουν και συνέχεια. Με όσα λέει στη συνέχεια, προσπαθεί να δώσει βιβλική θεμελίωση, με απίστευτους, βέβαια, ερμηνευτικούς ακροβατισμούς, στη γνωστή οικουμενιστική «**θεωρία των αδελφών Εκκλησιών**», επικαλούμενος τις Β' και Γ' Καθολικές επιστολές του ευαγγελιστή

Ιωάννη. Κατά τον κ. καθηγητή οι δύο **«αδελφές Εκκλησίες»** Ανατολής και Δύσεως, Ρώμης και Κωνσταντινουπόλεως, έχουν προαναγγελθεί, (προφανώς προφητικά), από τον ευαγγελιστή Ιωάννη στις Β΄ και Γ΄ Καθολικές του επιστολές, δεν είναι δε μόνον αδελφές, αλλά και «εκλεκτές». Γράφει: **«Αλλά κυρίως στο να υποστηρίζουμε όλα αυτά μας δίδει όχι μόνο το θάρρος αλλά και την τόλμη ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, ο μαθητής επαναλαμβάνουμε της αγάπης. Και αυτό γιατί με τη Β΄ και Γ΄ καθολικές επιστολές του, όπου γράφει για (τις) δύο αδελφές-εκκλησίες, προδιαγράφει τη θέση και τη σχέση των δύο Εκκλησιών Ανατολής και Δύσεως... Μάλιστα εντύπωση κάνει το ότι κάνει λόγο για δύο αδελφές, τις οποίες χαρακτηρίζει «εκλεκτές» (= εκλεγμένες από τον Θεό)».** Φυσικά η ερμηνευτική αυτή θέση του, μόλις είναι ανάγκη να τονιστεί, ότι δεν μαρτυρείται από κανένα πατέρα της Εκκλησίας μας. Από τους νεώτερους ερμηνευτές ούτε ο μακαριστός Τρεμπέλας, ούτε ο κ. Καραβιδόπουλος, ούτε ο μακαριστός Σάκκος συνηγορούν με τους ισχυρισμούς του. Συγκεκριμένα και οι τρεις παρά πάνω καθηγητές στην ερμηνεία της Γραφής, ερμηνεύοντας, με βάση τους αγίους Πατέρες, τον πρώτο στίχο της Β΄ Ιωάννου: **«Ο πρεσβύτερος εκλεκτή κυρία και τοις τέκνοις αυτής, ους εγώ αγαπώ εν αληθεία, και ουκ εγώ μόνος, αλλά και πάντες οι εγνωκότες την αλήθειαν»**, αναφέρουν κατ' αρχήν ότι με τον όρο **«εκλεκτή κυρία»**, ο Ιωάννης δεν υπονοεί κάποιο φυσικό πρόσωπο, αλλά κάποια τοπική Εκκλησία, κατά πάσαν πιθανότητα της Μικράς Ασίας. Το ίδιο ισχύει και για τον 13ο στίχο της ίδιας επιστολής: **«ασπάζεται σε τα τέκνα της αδελφής σου της εκλεκτής, αμήν»**. Και εδώ με τη φράση **«της αδελφής σου της εκλεκτής»**, δεν υπονοείται κάποιο φυσικό πρόσωπο, αλλά για μια άλλη τοπική Εκκλησία της Μικράς Ασίας.

Οι δύο αναφερόμενες **«εκλεκτές αδελφές»** και **«κυρίες»** της Β΄ επιστολής είναι, κατά τους εν λόγω καθηγητές, δύο τοπικές Εκκλησίες της Μικράς Ασίας και όχι οι Εκκλησίες της Ρώμης και Κωνσταντινουπόλεως, όπως θέλει ο κ. καθηγητής.

Άστοχη επίσης και κατά πάντα εσφαλμένη είναι και η ερμηνεία που αποδίδει στα ονόματα Γάιος, Δημήτριος και Διοτρεφής της Γ΄ Ιωάννου. Γράφει: **«Ότι δε μιλάει για την Ανατολή και τη Δύση ο απόστολος Ιωάννης, φαίνεται και από άλλες μαρτυρίες της Γ΄ επιστολής του, όταν κάνει λόγο για τους «πρώτους» των Εκκλησιών τους: α) Περί του Γάιου (= γη, γήινου, στερεού) δηλ. για τον της Ανατολής προσγειωμένο συνοδικό θεσμό, και β) περί ενός Δημητρίου (= Δα = γη, γήινου, γηγενούς) και περί ενός Διοτρεφούς (= τρεφόμενου κατά Δία), δηλ. για τους δύο**

διαφορετικούς τύπους του παπικού θεσμού (τον προσγειωμένο και τον υψηλόφρονα). Με αυτόν τον τρόπο ο Θεολόγος και Ευαγγελιστής Ιωάννης και με τον συνδυασμό των δύο επιστολών του μας βοηθάει να ανακαλύψουμε ότι μιλάει συμβολικώς και αποκαλυπτικώς για τις δύο αδελφές μεγάλες Εκκλησίες, αλλά και τη διαχρονικώς υποκρυπτόμενη ενότητά τους». Όλοι οι ερμηνευτές, παλαιότεροι και νεώτεροι ομόφωνα θεωρούν τα ονόματα Γάϊος, Δημήτριος και Διοτρεφής ως φυσικά ονόματα προσώπων. Επομένως ο συμβολισμός του Γαΐου με «τον της Ανατολής προσγειωμένο συνοδικό θεσμό», του Δημητρίου με τον «προσγειωμένο παπικό θεσμό», του δε Διοτρεφούς με τον «υψηλόφρονα παπικό θεσμό», αποτελούν αυθαίρετες ερμηνείες, που δεν έχουν κανένα έρεισμα στην ερμηνευτική μας παράδοση.

Πέραν αυτών ο συλλογισμός του κ. Καθηγητή ότι ο ευαγγελιστής Ιωάννης αποκαλεί ως «κυρία» την αποκομμένη από την Εκκλησία παπική θρησκευτική κοινότητα και την χαρακτηρίζει ως «εκλεκτή (σ.σ. εκλεγμένη από το Θεό) Εκκλησία», είναι αυθαίρετη και αμάρτυρη στην πατερική ερμηνευτική μας Παράδοση. Δεν θα μπορούσε να «προφητεύσει» ο ιερός συγγραφέας ότι ο αιρετικός Παπισμός είναι «εκλεκτή εκκλησία», διότι σ' αυτές υπερτονίζει την αλήθεια, η οποία αποτελεί το γνώρισμα της «εκλεκτής Εκκλησίας». Γράφει πως αγαπά τα τέκνα της «κυρίας» «εν αληθεία» (1,1), και ότι «εχάρην λίαν ότι εύρηκα εκ των τέκνων σου περιπατούντας εν αληθεία, καθώς εντολήν ελάβομεν παρά του πατρός» (1,4). Μάλιστα σε άλλο σημείο φθάνει να συμβουλεύει την «εκλεκτή κυρία» και τα «τέκνα αυτοίς» ότι «ει τις έρχεται προς υμάς και ταύτην την διδαχήν ου φέρει, μη λαμβάνετε αυτόν εις οικίαν, και χαίρειν αυτώ μη λέγετε» (1,10)! Ο Παπισμός, αφότου αποκόπηκε από την μία και αδιαίρετη Εκκλησία και αποτέλεσε ξεχωριστή θρησκευτική κοινότητα, παραχάραξε την Ορθόδοξη πίστη και πρόσθεσε δεκάδες πλάνες. Και αν ακόμη υποθέσουμε ότι ο Ιωάννης απευθύνει τις Επιστολές του στην Εκκλησία της Ρώμης, θα τις απέστειλε στην ορθοτομούσα τότε Εκκλησία και σε καμιά περίπτωση στην μετά την έκπτωσή της στην αίρεση.

Κλείνοντας το σχόλιό μας θα θέλαμε να εκφράσουμε την απογοήτευσή μας για τέτοιου είδους «**θεολογικά**» πυροτεχνήματα, τα οποία, αν μη τι άλλο, όχι μόνο δεν οικοδομούν τους αναγνώστες, αλλά προσφέρουν ολέθρια υπηρεσία στην Εκκλησία μας, της οποίας έργο είναι να συνάζει «**ως η όρνις τα νοσσία αυτής υπό τας πτέρυγας της**» (Ματθ.23,37), για να μπορέσουν να σωθούν! Δημιουργούν ανεπίτρεπτη σύγχυση και αμβλύνουν τα Ορθόδοξα αισθητήριά του πιστού λαού του Θεού, αλλά και των

φοιτητών της Θεολογίας. Επί πλέον πιστεύουμε ότι προσφέρουν κάκιση υπηρεσία και στους αιρετικούς, διότι τους επαναπαύουν στην πλάνη τους και τους στερούν τη δυνατότητα μετανοίας και επιστροφής στην Ορθοδοξία.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΩΝ
Εν Πειραιεί τη 24η Ιουνίου 2019

Πηγή: www.impantokratoros.gr